Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VIII nr. 22 (582) * sîmbătă 16 martie 1957 * 4 pag. 15 bani.

Cine-i personajul misterios?

Cam acum două săptămîni, îndată ce a apărut prin librării istorisirea aventuril cu cîinele din Baskerville, Sherlock Holmes a primit trei telegrame, din locuri diferite, dar cu aceeași conținut. Iată ce scria în ele:

NENE DETECTIV,

O persoană necunoscută ne tot încearcă stop Se pare că soarta noastră e în primejdie stop Salvați-ne stop

— Ei, Watson, ce părere ai de astea? și maestrul îmi întinse telegramele.

— Nu știu de ce, dar îmi vine să cred că acești copii vor să ne pună la cale o farsă. Ce persoană necunoscută ar putea să-i încerce? Cine anume ar putea pune în primejdie soarta unor școlari?

— Și totuși, Watson, nu ai deplină dreptate. Se pare că ar fi aici și ceva farsă, dar să știi că e și o chestiune serioasă. În seara asta pleci la Craiova. Te întorci mîine seară și-mi raportezi totul.

INTIMPLAREA DE LA CRAIOVA

Din Craiova sosise una din telegrame. Holmes mă însărcinase să strîng, pe cît posibil, cît mai multe dovezi. A doua zi seara, mă aflam din nou în celebra sa cameră.

— Ei, Watson, povestește-mi totul în amănunt. Știi tu că amănuntele, în meseria noastră, sînt deosebit de prețioase.

— Dragă Holmes, cred că de data asta amănuntele nu ne pot fi de nici un folos. Am căutat urme, amprente, dar fără rezultat. Am ajuns să cred că o asemenea persoană nici nu există.

— Să lăsăm astea, Watson. Povestește-mi mai degrabă ce-ai văzut la Școala medie „Frații Buzești"?

— De unde știi că am fost la școala „Frații Buzești"?

— Pentru că, de cînd te afli aici în cameră, tot însemnezi pe hîrtia din fața ta, așa, din distracție, literele F și B. Am cercetat lista școlilor din Craiova și am descoperit unde ai fost. F. B înseamnă Frații Buzești.

— Da, m-am dus acolo să-i iscodesc pe copii. N-am aflat nimic interesant. Dar, cum îmi ceri să-ți povestesc totul, n-am să-ți tăinuiesc nimic. Cînd stăteam la taifas cu copiii, observ că unul din ei — anume Bobonete Vasile — se apropie de o fată, de Jilavu Maria, și-i trage o palmă zdravănă. Mă știi, dragă Holmes, că eu nu pot să îngădui o asemenea grosolănie.

— Ascultă, băiete, de ce-ai lovit fata? l-am întrebat eu, cu mînie în glas.

— Ca s-o învăț minte!

Am aflat atunci că Bobonete rămăsese corigent pe al doilea trimestru. Acasă însă spusese mamei că el învață foarte bine și nici vorbă să rămînă corigent. Apoi venise la școală să se laude cît de iscusit o mințise el pe mama.

— Dacă tu ești laș și mincinos, — îi spuse Jilavu, — am să-i arăt eu mamei tale adevărul!

— Să te astîmperi, c-altfel îl vezi pe naiba! o amenință băiatul.

Și iată că, trecînd peste această amenințare, fata mărturisise mamei lui Bobonete adevărul. Asta-i tot ce-am putut afla.

— Și ce crezi de întîmplarea asta?

— Ce să cred? Că băiatul s-a purtat ca un bădăran și că fata a dat totuși dovadă de curaj. Și mai cred că întîmplarea asta nu ne poate fi de nici un folos.

— Watson, lasă concluziile. Astea am să le trag eu. Mai bine citeste asta!

PREȚIOSUL DOCUMENT

Holmes îmi întinse un caiet cu un scris nesigur. Dau eu să citesc, dar zadarnic! Era scris în latinește.

— Iartă-mă, dragă Holmes, zic eu, dar...

— Știu, știu — mă întrerupse el. Dealtfel n-ar strica să-ți mai împrospătezi cunoștințele de latină. Poftim, citește și asta!

Holmes îmi întinse apoi o foaie de caiet tăiată în două, pe lung. Spre uimirea mea descoperii că ceea ce era scris în caiet se găsea întocmai și pe foița aceea.

— Și ce-s cu astea, maestre?

— Ce să fie! Asta este teza la latină a elevului Andrei Valer din clasa a VIII-a B, de la Școala medie din Orăștie. Iar asta, asta e fițuica, sau mai bine zis originalul tezei, după cum teza este copia fițuicii.

— Nu văd totuși ce legătură au astea cu persoana aceea necunoscută.

— Hic jacet lepus, adică „aici e iepurele" — cum zice latinul. Pe această teză și-a lăsat amprenta persoana necunoscută, așa cum și-a lăsat-o și în întîmplarea pe care mi-ai povestit-o. Dar iată și a treia probă.

VICLEȘUGUL

Holmes scoase din buzunar un pumn de nasturi pe care-i trînti pe masă. Apoi porni cu pași rari să se plimbe prin cameră, ca de obicei.

— Ei, Watson, la ce crezi tu că pot fi folosiți acești nasturi?

— Dragă Holmes, am părerea că vrei să-ți rîzi de mine. În privința nasturilor, cred că ți-ar putea răspunde croitorii.

— Da, e drept ce spui, dar știi că, pentru un detectiv, un nasture găsit e o urmă sigură. Nasturii aceștia sînt folosiți drept momeală. Persoana aceea necunoscută folosește, printre altele, tot felul de momeli.

— Nu prea înțeleg.

— Ei bine, ascultă. Popa Ilie, din clasa a VII-a, de la Școala din comuna Ștefănești, raionul Drăgășani, pleacă în fiecare zi spre școală. Dar iată că pe drum se întîlnește cu Pătru Constantin, cu Enache Ilie, cu Enache Ștefan și cu alții.

Persoana misterioasă și nevăzută se introduce între ei și aruncă o vorbă, așa într-o doară:

— Băieți, ce-ar fi să faceți îndată un joc de nasturi?

— Nasturi? Nu se poate, avem ore!

— Ziceam și eu așa! Oricum, trebuie să recunoașteți și voi, e distractiv să joci nasturi

Momeala e momeală și iată-i pe acești copii prinși în undița misterioasei persoane. Adică, în loc să se ducă la școală, se apucă să joace nasturi

DEZLEGAREA MISTERULUI

— Ei, Watson, e timpul să încheiem cazul acesta. Probele sînt clare. Trebuie să recunosc că, din cele peste 500 de cazuri rezolvate de mine, ăsta a fost cel mai ușor. Hai, Watson n-ai observat nimic comun în toate cele trei probe?

— Ba da, Holmes dragă, am observat că în toate cazurile e vorba de copii oarecum certați cu învățătura.

— O remarcă minunată! Și cred că asta spune totul. — De aceea te rog să expediezi în toate cele trei locuri de unde ne-au sosit telegramele, scrisoarea asta:

DRAGII MEI

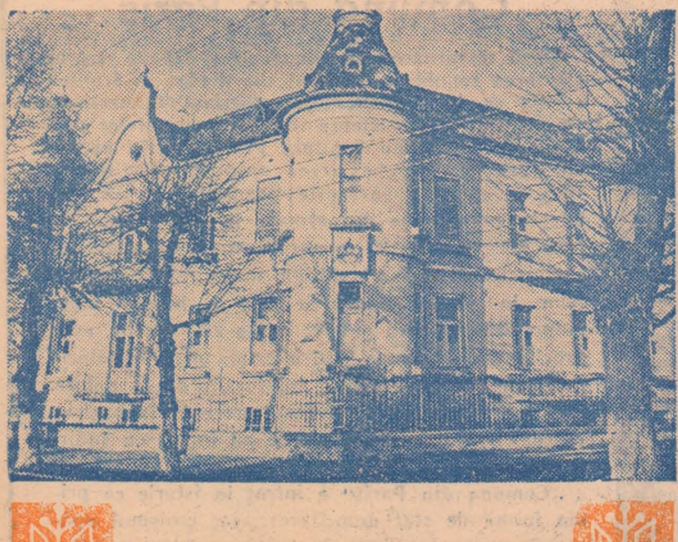
Am cercetat cazul vostru La drept vorbind, persoana care vă primejduiește soarta e destul de periculoasă. Din păcate nu poate fi arestată, exilată, întemnițată, executată De ce? Numele ei vă va spune totul. E CORIGENȚA Ea l-a făcut pe Bobonete să-i dea o palmă lui Jilavu, ea l-a învățat pe Andrei Valer să copieze la teza de latină, ea îi momește pe Popa Ilie și pe ceilalți să nu se ducă la școală.

Feriți-vă de ea Căci, după cîte știu eu, cine rămîne corigent la școală, se întîmplă să rămînă corigent și la examenul vieții.

Cu stimă,
Sherlock Holmes

Și. după ce am expediat scrisoarea asta, m-am retras împreună cu iubitul meu Holmes în paginile cărții din care ieșisem.

WATSON
Pt. Conf. Vasile BIRGAOANU

CASA PIONIERILOR DIN ORADEA

La camera de povești

In orășelul de sub munte se lăsase seara. Liniștea cuprinsese totul. Luminile de la sonde păreau steluțe argintii presărate ici, colo...

Familia Cătălin se întorsese de mult acasă Rodica își terminase lecțiile și se aciuiase, împreună cu surioara ei Petruța, într-un colț al camerei.

— Spune-mi o poveste Tu știi multe, o rugă Petruța.

Rodica stătu puțin pe gînduri, apoi începu să-i povestească un basm neasemuit de frumos O purtă pe Petruța pe cărări neumblate, prin palate fermecate, la Zmeul Zmeilor, la Crăiasa Apelor, și la alți eroi de poveste.

— De unde știi atîtea povești? In fiecare seară îmi spui, și tot nu le mai termini — o întrebă surioara cea mică.

— Le-am învățat la camera de povești a Casei pionierilor.

— Ia-mă și pe mine, te rog!

A doua zi, la camera de povești .. Cald și plăcut. De jur împrejurul unui „bunic" sfătos (profesorul de literatură), stăteau „nepoții". Unii erau mai răsăriți, alții doar de-o șchioapă. Nu lipseau nici Rodica și surioara ei Petruța. Cu toții ascultau, nerăbdători să audă ce s-a întîmplat cu „Fata cu părul de aur".

„....Și, după ce Cătălin cel viteaz tăie plopul, o porni mîhnit să-l caute pe cel care-o vrăjise pe Ileana, mireasa lui. Merse el cale lungă..." se depăna firul povestirii. Și „nepoțeii", pionierii din cerc n-ar mai fi plecat de aici, dacă limbile ceasornicului n-ar fi arătat ora 17.

Se terminase seara de basm de la Camera de povești. In ziua aceea, Petruța învățase o poveste. Mi-a destăinuit un secret: seara o va spune acasă păpușii, ca s-o adoarmă mai ușor.

Și-a pus în gînd ca de acum încolo să vină mereu la Casa pionierilor. Aici o să-l vadă și pe Motanul Incălțat, o să asculte povestindu-se despre ghidușiile pe care le făcea în copilărie marele nostru Ion Creangă.

La Camera de povești, copiii din Urlați petrec adesea clipe de neuitat în tovărășia eroilor din basme.

E. CHIRAN

CONFERINŢA PE ŢARĂ A ASOCIAŢIILOR STUDENŢEŞTI DIN R. P. R.

„Tineretul"
nu inseamnă cei care
vor
pocite veşminte să poarte
primăvara
în nopţile clare
bătînd bulevarde.

— — — — — — — — —

Tineretul
sînt cei
care astăzi
la luptă venindu-le rîndul
le vor spune
acelora
ce-au căzut pentru ei:
„Noi schimba-vom pămîntul!"

Versurile acestea pline de un adînc înţeles, ale marelui Maiakovschi, au răsunat în sala de festivităţi a Casei de Cultură a studenţilor din Bucureşti, unde cei 455 de delegaţi din cele 10 centre universitare ale ţării, s-au adunat în zilele de 8, 9 şi 10 martie în Conferinţa pe ţară a Asociaţiilor studenţeşti din R.P.R.

Din lucrările Conferinţei, din discuţiile purtate a reieşit recunoştinţa miilor de studenţi faţă de grija nesfîrşită a partidului şi a statului nostru pentru tineretul studios. Vorbitorii au amintit marile îmbunătăţiri aduse vieţii studenţilor, noile cămine, avantagiile materiale acordate.

Conferinţa a fost salutată de tovarăşul Miron Constantinescu în numele C.C. al P.M.R. şi Consiliului de Miniştri al R.P.R., de tovarăşul Virgil Trofin, prim secretar al C.C. al U.T.M. precum şi de Tanaka Yuzo vicepreşedinte al Federaţiei panjaponeze a autonomiilor studenţeşti şi vicepreşedinte al Uniunii Internaţionale a Studenţilor. Delegaţii de tineri muncitori şi studenţi au salutat de asemeni conferinţa. In cea de a doua zi a lucrărilor a luat cuvîntul acad. C. I. Parhon care şi-a exprimat bucuria faţă de realizările tineretului studenţesc.

Conferinţa a ales Consiliul Central al Uniunii Asociaţiilor Studenţilor din R.P.R. precum şi Comitetul Executiv. Ca preşedinte a fost ales tovarăşul Ion Iliescu.

Lucrările Conferinţei s-au încheiat duminică 10 martie. In rezoluţia prezentată precum şi în scrisoarea adresată Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Romîn — tovarăşului Gheorghe Gheorghiu-Dej şi Consiliului de Miniştri al R.P.R. — tovarăşului Chivu Stoica, studenţii, uniţi în asociaţii, s-au angajat să lupte pentru ştiinţă, pentru progres, împotriva oricărui duşman al fericirii poporului:

„Mîndri de tradiţiile progresiste ale studenţimii noastre, pe care le vom cultiva neîncetat, ne angajăm să fim cetăţeni devotaţi regimului democrat-popular, patrioţi înflăcăraţi, luptători neobosiţi pentru cauza poporului muncitor, pentru socialism.

Vom lupta cu hotărîre împotriva tuturor acelora care încearcă să otrăvească conştiinţa studenţilor cu concepţiile burgheze reacţionare, vom dezvolta în rîndurile studenţilor vigilenţa".

ŞTIRI

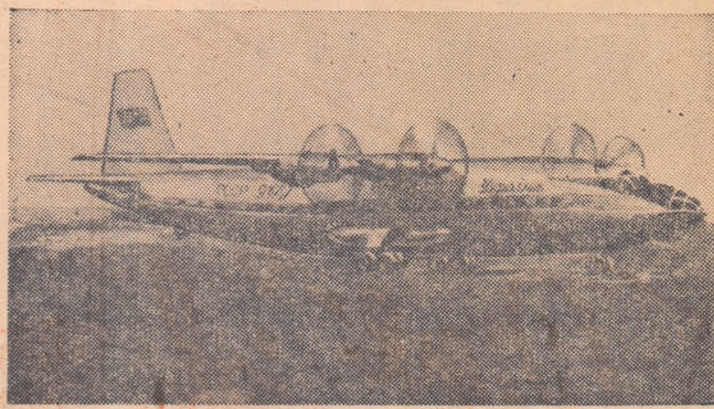
INFORMAŢII

REPORTAJE

NOUTĂŢI TEHNICE

UMOR

CE E NOU

Acum cîteva zile a trecut cu succes examenul primului zbor noul tip de avion sovietic pentru călători „Ucraina".

Noul avion, are o viteză de 600 km pe oră. El poate transporta 84 călători şi totodată 3,5 tone de marfă.

Interiorul său confortabil asigură pasagerilor o călătorie comodă: 3 saloane spaţioase, o cabină specială pentru bagaje şi o garderobă; lîngă fiecare fotoliu se află cîte o masă demontabilă. In timpul zborului, pasagerii pot servi mîncări calde şi gustări preparate în avion.

★ ★ ★

Ştiinţă

COMETA DAIMACA

Plecasem spre Observatorul Astronomic cu cîteva scrisori primite de la cititori şi mă tot gîndeam cum să fac să-l găsesc pe academicianul Gh. Demetrescu într-o clipă de răgaz.

Cum era şi de aşteptat însă, l-am găsit la lucru N-aş putea spune că m-a întîmpinat prea bucuros; era foarte ocupat.

— V-am ruga, i-am spus eu, să răspundeţi la cîteva întrebări ale copiilor. (Aici faţa profesorului s-a luminat)

— Aaa! Despre astronomii amatori e vorba? Şi, mă rog, ce vor ei să afle?

I-am citit cîteva întrebări din scrisori.

— Bun, bun, mi-a răspuns el. Am priceput Copiii vor să afle cîte-n lună şi stele Să ştie tot!

Şi, răsucind pe o parte şi pe alta una din scrisori, se opri.

„Am auzit că noi am descoperit o nouă planetă. Cum se numeşte?"

Profesorul zîmbi: „noi" — într-adevăr şi la observatorul nostru a fost observată pentru prima oară una dintre micile planete. Dar azi sînt cunoscute un număr de peste 1600 planete mici. Mai interesantă este descoperirea profesorului Daimaca

— Despre ce e vorba? m-am grăbit eu să-l întreb.

— Despre cometa Daimaca.

— E o nouă descoperire în astronomie?

— Pentru noi, astronomii, e nouă, cu toate că a fost descoperită în 1943.

DE VORBA CU
Acad. GH. DEMETRESCU
Director al Observatorului Astronomic-Bucureşti

Il priveam vădit nedumerită.

— Da, da, asemenea descoperiri nu se fac la tot pasul. Iată, azi noi lucrăm aici, cercetăm, calculăm şi înregistrăm date care vor folosi urmaşilor noştri cam peste 40—50 de ani.

Socotelile astea cu zeci de ani nu-mi prea veneau la îndemînă, dar l-am rugat să continue.

— Vreţi să ne povestiţi mai pe larg despre descoperirea profesorului Daimaca?

— Cum vă spuneam, era în septembrie 1943. Da, în 8 septembrie. La Observatorul nostru a sosit următoarea telegramă: „Cometă nouă mărimea 8 în Lynxul pe linia α (alfa) Gemenii η (eta) Ursa Mare. Deplasare diurnă 2^{0} spre Ursa Mare".

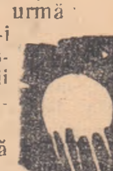
In zorii zilei de 9 septembrie am început să căutăm astrul L-am găsit uşor. Am putut obţine şi o fotografie în acea zi Am continuat să facem fotografii în zilele de 10 şi 11. In ziua de 12 însă, cerul a fost acoperit şi n-am putut căuta cometa Au urmat cîteva zile cu lună plină, care făcea imposibilă fotografierea, şi de-abia în ziua de 15 am început să căutăm din nou astrul. Am obţinut în acea zi trei clişee. Dar pe nici unul din ele nu se putea desluşi ceva. Mai tîrziu, după calculele făcute, am văzut că astrul nu trebuia să se afle pe nici unul din aceste clişee; era totuşi foarte aproape, pe marginea a două din ele. Nici prof. Daimaca n-a mai observat cometa după 12 septembrie.

Descoperirea şi poziţiile apropiate ale cometei în zilele de 9—10 le-am comunicat telegrafic Biroului Central de telegrame astronomice al Uniunii Astronomice Internaţionale de la Copenhaga, care le-a retransmis în toată lumea. Calculele făcute la Copenhaga au coincis întrutotul cu ale noastre Cîteva zile mai tîrziu, astrul a fost găsit de Peltier, cunoscut astronom american.

Coincidenţa calculelor făcute la Bucureşti şi Copenhaga şi regăsirea astrului de către Peltier au constituit o strălucită verificare a descoperirii

Cometa nu mai fusese observată de nimeni pînă atunci şi de aceea a primit numele „Cometa Daimaca 1943".

Profesorul făcu o pauză prelungă, după care urmă

— Ce zici, o să-i mulţumească răspunsul pe curioşii dumneavoastră cititori?

Sîntem siguri că îi va interesa foarte mult. Şi acum, dacă vreţi să ne spuneţi numai cîteva cuvinte pentru acei curioşi care vor să se facă astronomi.

— Ce pot să le spun? Să crească mari, iar deocamdată cel mai important lucru e să înveţe bine la toate materiile.

Florica BALAN

RADIO GLOB

● *La Facultatea de Istorie a Universităţii „Lomonosov" din Moscova a avut loc o şedinţă comună a studenţilor sovietici şi romîni. Cu acest prilej a fost comemorată aniversarea a 50 de ani de la răscoalele ţărăneşti din 1907.*

● *Pentru a împiedeca proiectatele experienţe britanice cu bomba atomică, „Comitetul Naţional Japonez pentru interzicerea armelor atomice şi cu hidrogen" a luat o hotărîre originală: va trimite o „flotă de protest" în zona primejdioasă. La aflarea ştirii un mare număr de cetăţeni englezi s-au declarat gata să facă parte din echipaj. Iată o formă a solidarităţii internaţionale căreia guvernele nu-i vor putea pune piedici.*

CALENDARUL ZILEI

La 15 martie se împlinesc 109 ani de la izbucnirea revoluţiei maghiare din 1848 la care a participat cu trup şi suflet marele poet revoluţionar Petőfi Sándor Redăm mai jos un fragment din cunoscutul poem a lui Petőfi „Trimiteţi regii la spînzurătoare".

Petőfi Sándor

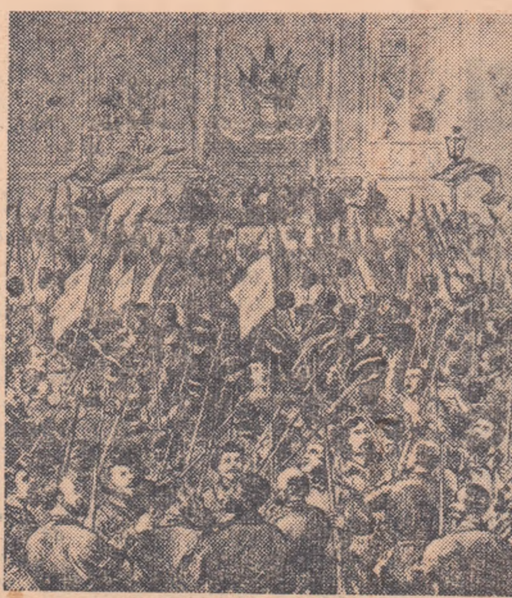
Trimiteţi regii la spînzurătoare

(fragment)

Zadarnic sîngele-l vărsaţi, eroi
De nu zdrobiţi coroana în noroi.
S-ar ridica din nou cumplita fiară
Şi-ar trebui să-ncepem lupta iară.
Atîtea jertfe-n van să fie oare? —
Trimiteţi regii la spînzurătoare!

Iertare şi-ndurare orişicui,
Dar pentru regi nu, nici o milă nu-i!
Zvîrli-voi spada mea şi lira-n vînt
Şi-un alt călău de n-o fi pe pămînt,
Sui-voi însumi funiile-n zare —
Trimite-ţi regii la spînzurătoare!

Din „Poeme maghiare" — traducere de
EUGEN JEBELEANU

Proclamarea Comunei din Paris

Comuna din Paris

După răsturnarea lui Napoleon al III-lea şi proclamarea republicii, poporul din Paris, în fruntea căruia se aflau muncitori, meseriaşi, intelectuali, se pregătea de rezistenţă împotriva armatelor germane care asediau capitala Franţei. Pe ascuns însă guvernul burghez urzea trădarea. Temîndu-se însă de popor, părăseşte capitala şi se stabileşte cu o parte din armată la Versailles. In faţa acestei situaţii poporul organizează alegeri comunale. Muncitorii cîştigă majoritatea mandatelor. In ziua de 18 martie 1871 a început lupta muncitorilor pentru putere, iar la 28 martie este proclamată Comuna. Pentru prima oară în istoria omenirii burghezia este înlăturată de la putere. Cu ajutorul armatei, guvernul trece la înăbuşirea răscoalei. Timp de 72 de zile au luptat cu îndîrjire comunarzii.

„Comuna din Paris" a intrat în istorie ca prima formă de stat muncitoresc, iar eroismul apărătorilor ei este slăvit de toată omenirea progresistă.

O FABRICĂ în MINIATURĂ

Nici eu singur nu ştiam de ce doream cu atita ardoare să vizitez Răşinarii. Poate pentru frumuseţea peisajului acestei vechi aşezări, pitită între munţi sau poate pentru minunatul port al răşinărenilor ?...

Poate pentru toate la un loc... De un lucru sînt sigur acum: că n-am bătut zadarnic drumul pînă acolo.

Odată sosit, tovarăşul director Gaja îmi spune că are pentru mine o surpriză. Şi într-adevăr: mă invită să vizitez... atelierul-şcoală, care se află într-o clădire chiar pe strada principală. Bineînţeles — am primit cu un deosebit interes.

Spre surprinderea mea însă, „atelierul" se dovedi a fi o fabrică în miniatură, cu secţii, cu maiştrii de secţii, cu unelte...

Am avut norocul să nimeresc tocmai în vreme de lucru, cînd secţiile lucrau din plin.

Pe Stanca Goţa am găsit-o lucrînd cu multă îndeminare la gherghef — un gherghef apreciabil însă, după dimensiunile covorului (1x2) care va ieşi de aci. Impreună cu Anuţa Droc, Stanca migălea cu pricepere motivele — nişte flori — pe un covor oltenesc. E drept, ca şi celelalte secţii, secţia „covoare" se afla la începutul activităţii, de aceea nici covorul de pe gherghef nu crescuse decît cu vreo 7 degete.

— Multă muncă pînă-l „duci" la doi metri! mă adresai eu Anuţei.

Fetiţa işi dădu capul pe spate, punind la loc o şuviţă rebelă de păr şi răspunse:

— Pînă om gata anul şcolar, musai să gătăm şi covorul...

Care va să zică, la asemenea lucru nu-i necesară numai îndeminarea, ci şi răbdarea. Asta se vede că au deprins-o micile lucrătoare tot de la tovarăşa Stanca Trăistaru, şefa secţiei de producţie de la cooperativa „Textila" din Răşinari, maistoriţa lor de acum.

Un uruit încetişor, un zumzet ca de roi ce venea din capătul celălalt al atelierului îmi atrase privirea într-acolo. Profesorul Virgil Bota, „directorul fabricii" de aci, îmi spuse că „uruitul" se datora unei maşini... interesante, o maşină de tricotat ciorapi.

Drept să vă spun, nu mă aşteptam s-o găsesc într-un atelier şcolar şi cu atît mai mult nu mă aşteptam s-o văd pe Ana Tomescu, dintr-a VI-a, lucrînd o pereche de ciorapi cu atita îndeminare şi atît de firesc, de parcă ar fi cusut un nasture la o haină...

Dar ce s-a întîmplat? Maşina a tăcut. A tăcut brusc...

— S-a defectat ceva? o întreb pe fetiţă.

— Da... clamele de prindere...

— Păi, atunci ce mai aştepţi? Cheamă pe cineva s-o repare. Fetiţa mă privi mirată:

— Pe cineva? Da' ce, eu nu mă pricep?

Şi, pînă să mă dumiresc bine de răspuns, zumzetul monoton se porni din nou.

— Gata! se bucură Ana. Aţi văzut? Fără „cineva"...

Şi, pe măsură ce manivela maşinuţei se învîrtea, mînuită de fetiţă, ciorapul — un model nu prea simplu — crescuse pînă aproape de... genunchi!

M-am îndreptat apoi spre o masă lungă, în jurul căreia se înghesuia un grup de băieţi şi fete.

— Asta-i secţia de croitorie — îmi spuse profesorul Bota.

Masa cu pricina se afla alăturea de un perete pe care era montată o tablă obişnuită. Tabla — plină cu desene. Dar nişte desene... aparte: o mînecă de haină, un guler, un buzunar, spatele...

Pe masă — un maldăr de bucăţi de stofă, pînză de balonseide... Deşeuri dăruite copiilor de către muncitorii fabricii „Steaua Roşie" din Sibiu, pentru a-i învăţa să croiască.

Maria Munteanu şi Elena Niţă se aflau tocmai într-o dispută tehnică cu Cotoară Stănuţa, iar Maria Bota, fără să mai aştepte rezultatul disputei (dacă gulerul se dublează mai întîi şi apoi se prinde la haină sau invers), începuse să-l tighelească la maşină.

★

Atelierul de la şcoala din Răşinari n-a început încă să producă bunuri în serie... „Produce" însă altceva: lucrători, viitori lucrători. Ii iniţiază pe copii în tainele unor meserii frumoase: croitoria, tricotajul şi — mai ales — în tainele unei meserii pe care răşinărenii o practică de veacuri şi care le-a dus faima pînă departe, peste hotare — confecţionarea covoarelor!

Sînt sigur că, atunci cînd voi mai trece pe la Răşinari, covorul Anuţei Droc va fi crescut, hainele de la „secţia de croitorie" vor fi gata şi noile secţii ale fabricii în miniatură — tîmplăria şi lăcătuşăria — vor funcţiona.

Pînă atunci însă, să dorim micilor meşteri muncă rodnică!

Ştefan ZAIDES

P. S.: Era să uit! Fotoreporterul, care m-a însoţit pas cu pas în vizita de la Răşinari, a surprins-o pe Anuţa Tomescu, lucrînd la maşina de tricotat ciorapi. Cum e şi normal în asemenea situaţie, două vorbe, trebuie să spun şi eu despre acest lucru: poate Anuţa nu va deveni lucrătoare într-un atelier de tricotat. In orice caz însă, ceea ce a învăţat în atelierul şcoală, Ana nu va uita nici cînd, şi la nevoie, folosindu-se de cunoştinţele căpătate aci, îşi va spune „Ei, Anuţă, nu ţi-ai irosit vremea în zadar la atelier!..

POŞTA SĂPTĂMÎNII
9—16 III 1957

Răspundem cititorilor

Pionierul Jean Tabuncic, din clasa a VII-a C a Şcolii medii mixte din Urziceni, regiunea Bucureşti, ne întreabă:

1. **Se pot construi sateliţi care să ajungă cu pasageri în lună?** Construirea sateliţilor artificiali este deocamdată la început. Sateliţii artificiali, construiţi mai ales în vederea anului geofizic internaţional, care începe o dată cu luna iunie, anul acesta, vor fi prevăzute cu dispozitive înregistratoare automate, conduse prin radio. Cu ajutorul acestor dispozitive, se vor putea stabili condiţiile de viaţă în spaţiile interplanetare şi deci vom şti ce măsuri ar urma să fie luate pentru lansarea unor sateliţi cu pasageri. Cînd toate aceste probleme vor fi rezolvate, poate se vor putea construi şi întreprinde călătorii cu rachete pe diverse planete. Este însă o problemă de viitor.

2. **Se poate întrebuinţa energia atomică pentru vindecarea bolilor?** Este vorba de fapt de folosirea substanţelor radioactive capabile să producă acea energie atomică de care ne întreabă pionierul de mai sus. Folosirea izotopilor radioactivi a început să fie extinsă la vindecarea diferitelor boli. Izotopi de iod, cobalt sînt folosiţi în Uniunea Sovietică, R. Cehoslovacă, la noi în ţară, pentru vindecarea parţială sau totală a unor boli socotite nevindecabile. In R. Cehoslovacă au fost construite nişte aparate speciale denumite butelii cu cobalt radioactiv, capabile să încetinească şi chiar să vindece treptat unele boli sau tumori canceroase. Substanţele radioactive găsesc astfel cîmp tot mai vast în tratamentul bolilor pînă mai ieri considerate incurabile.

Nici un corigent

La tezele de pînă acum, toţi am luat note bune. Pe trimestrul III s-au primit numai note 4 şi 5. Petcu Marin se arăta cam slăbuţ la începutul anului, însă în cele din urmă a primit şi el note mari.

In clasa noastră cred că n-o să rămînă nici un corigent.

Ilie A. TUDOR
com. Pieleşti
reg. Craiova

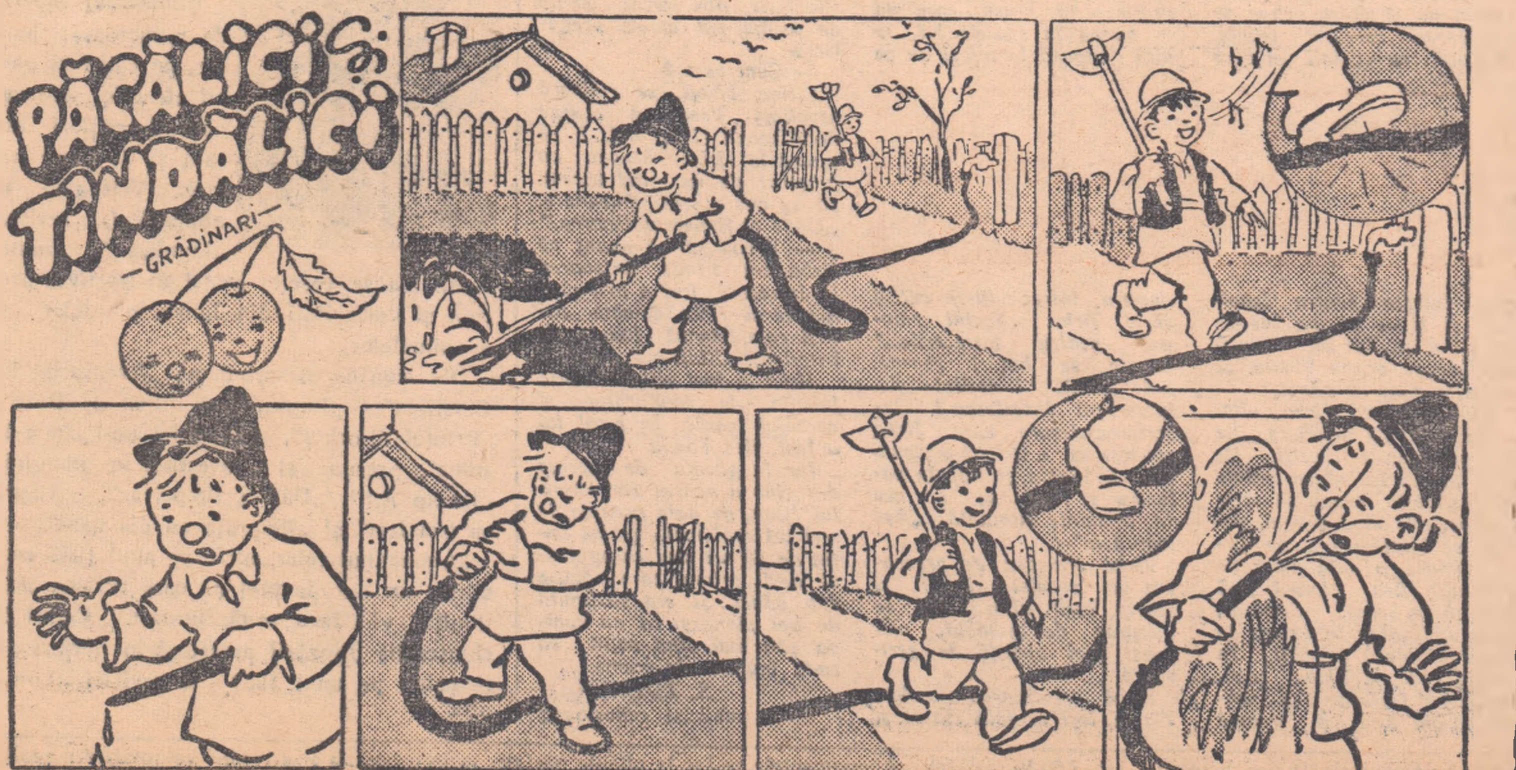
Noi l-am construit

Elevii şi elevele clasei noastre au progresat mult pe trimestrul acesta. Cei care aveau medii de 3 s-au ridicat la 4, unii chiar la 5. Ca să înţelegem mai bine lecţiile la fizică, ne-am străduit să ajutăm la amenajarea unui mic laborator.

Am dăruit şcolii un radio cu galenă şi aparate de fizică construite chiar de noi.

Petrina COSMA
cl. a VIII-a
Comăneşti — Bacău

PREGATIRI

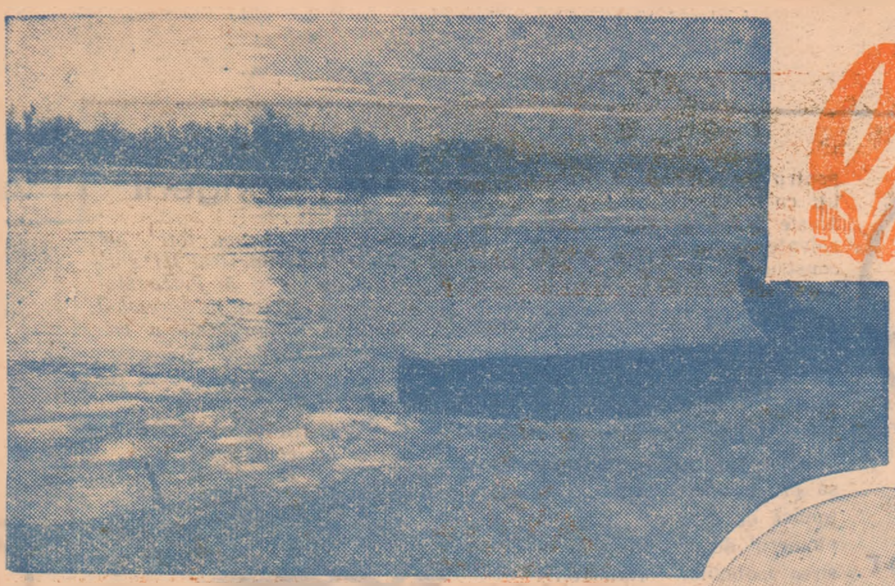
Sîntem 14 elevi în clasă şi, pentru activitatea pe lotul şcolar, ne-am împărţit în trei grupe. Fiecare grupă şi-a ales o experienţă pe care s-o facă pe parcela rezervată ei. Grupa noastră a ales hibridarea porumbului; pe lîngă asta, am cerut să facem şi hibridarea vegetativă între cartofi şi roşii.

Pentru a îngrăşa lotul, am cărat pînă acum cîteva roabe cu gunoi de grajd. Sîntem siguri că experienţa ne va reuşi. Abia aşteptăm să vină primăvara...

Ioan BOGHIU
cl. a VII-a
comuna Osoi — Iaşi

Șerban Voicu

O lună pe gheață

— REPORTAJ SCRIS DESPRE UN REPORTAJ FILMAT —

Titlul acestui reportaj l-am gîndit multe zile și l-am născocit într-o dimineață. Mi se pare interesant și sper că vă va atrage și pe voi. Trebuie însă să recunosc sincer că nu toate cele înșirate mai jos s-au petrecut pe gheață. Așa cum la voi „învăț bine" nu înseamnă totdeauna numai note 5.

IARNA ÎN DELTA

Cînd am aflat că o echipă, din care voi face parte și eu, va pleca peste cîteva zile în Delta Dunării să filmeze un reportaj de iarnă, mi-am pus, firesc, întrebarea: iarna în Deltă? Ce să faci iarna în Delta cutreierată, aproape fără excepție, numai vara?

Nenumărate cărți, studii, filme, reportaje, compoziții muzicale și picturale descriu Delta doar vara, de parcă acolo nici n-ar exista iarnă. Pînă și la orele de geografie Delta este explicată în decorul anotimpurilor verzi, cînd este cotropită de vestitele colonii de pelicani. Astfel, iarna Deltei era privită de noi cu neîncredere. Ne-o închipuiam ca pe un pelican împăiat cu tărîțe.

Totuși am început...

...PREGATIRILE

(inventar într-un singur exemplar)

Un camion mare, cu prelată, stătea de multe ori în fața magaziei studioului. Se încărcau materialele necesare expediției. Iată cam ce s-a încărcat:

Aparate de filmat, tripieduri, practicabile (platouri înalte de pe care se filmează), o ladă mare în care să stea ascuns operatorul cînd filmează animale, cutii cu peliculă, pufoaice, mantale, șube, pîslari, zeci de metri de frînghie, felinare, lanterne, saci de dormit (iarna și afară).

N-am terminat încă:

Mai erau de încărcat cizme de cauciuc, cutii cu cartușe pentru vînătoare.

Spre seară eram gata de plecare. Urările de succes au fost evitate: de astă-dată mergeam și la vînătoare, și vînătorului nu-i place să i se ureze nimic.

Pentru amatorii de motoare auto, o completare: turismul cu care a pornit, echipa, în Deltă, avea două diferențiale.

RÎNDURI LIRICE DIN DRUM

La revedere, București drag, te părăsim din nou. Așa e meseria noastră: pe roți. La revedere, tovarăși care vă întoarceți privirea după mașina care gonește spre bariera Colentinei. N-aveți de unde să știți că cei dinăuntru ne ducem să înfruntăm drumuri lungi și geruri și mistreți, pentru ca peste cîteva luni pe ecrane să ruleze un nou film romînesc.

O surpriză plăcută. Șoseaua care duce prin Urziceni la Brăila este asfaltată. Anul trecut mai erau gropi. Arătătorul kilometrajului a înțepenit la cifra 60. Nu prea vorbim. S-a și întunecat. Șoferul, atent, luminează drumul caselor și pomilor zgribuliți care gonesc spre București. Șeful de producție aprinde o țigară după alta. Doctorul, un vestit biolog, cercetător al Deltei, privește distrat drumul pe care-l cunoaște din sute de călătorii. Lîngă mine doarme dus un coleg operator. Cred că și visează. Poate mistreți.

Cum o fi arătînd un mistreț? Am în servietă o carte cu figuri de animale. Dar e întuneric.

Mergem constant cu 60 pe oră. Parcă asta este și viteza crivățului în Deltă... scrie în carte... dar, colegul operator doarme dus și mi se pare că și eu...

...Aceștia să fie oare mistreții? O să-l întreb pe tovarășul profesor cînd mă voi trezi.

LA POARTA DELTEI CARE NI SE DESCHIDE CU OSPITALITATE

După o noapte petrecută la Brăila, încă în zorii dimineții următoare trecem cu bacul Dunărea.

Fluviul este murdar și rece. Nu i se poate închina nici un vers.

Pe bac aflăm că în Deltă nu există fîntîni; se bea apă din fluviu sau din lacuri. Ca un semn de exclamare, la capătul acestei vești, pe lîngă bac plutește o cioară oarecum moartă. Și în jurul ei, închipuirea noastră vede prin lentile de microscop, un dans de microbi. Doctorul ne liniștește cu argumente de analiză, spunîndu-ne că, la doi metri de cioara mai sus-pomenită, apa, printr-un miraculos proces de dezinfecție naturală, este curată și potabilă ca cea de la robinetul bucureștean.

De la Ghecet la Măcin, vreo 80 de kilometri. Pînă la Tulcea, încă 100 de kilometri.

Tulcea ni se pare un oraș măricel și frumos. Și este chiar. A fost construit pe o scară imensă, ale cărei trepte coboară în Dunăre.

Ne aprovizionăm cu pîine, benzină, țigări... Discutăm cu vînătorii care vor veni peste cîteva zile în Deltă. Vizităm o expoziție de vînătoare, unde-l vedem pentru prima dată pe dumnealui, mistrețul. Un hipopotam învelit în șoric de porc, cu țepi de arici și cu colți care vor să pară de elefant. Caraghios! Îi găsim îndată o poreclă, care mai apoi s-a încetățenit în echipă: „misterți".

Pornim mai departe. De aici pătrundem în Deltă, pe malul brațului Sf. Gheorghe.

Primele sate: Ada Marinescu, Beștepe...

Cinci paranteze arcuite în continuare: vestiții munți Beștepe. Din vîrfurile Beștepeului se vede o mare parte a Deltei.

Spre seară ajungem la Mahmudia. De aici o luăm la dreapta. În proiecția farurilor mașinii vedem străluciri de ghețuri și stuf și, din cînd în cînd, din stuf țîșnește alarmat și extraordinar de indignat, cîte un iepure. Îl recunoaștem. Și el, se vede, știe că nu-l putem confunda cu un mistreț, fiindcă o tulește cu o viteză care este mult invidiată de șoferul nostru.

Seara, ajungem la Murighiol. Tragem la casa cunoștinței noastre vechi, moș Onofrei — un vestit om al Deltei. În casa lui va fi „statul major" al expediției noastre cinematografice. Ne întîmpină cu gesturi largi de cazac.

Lisaveta, Hana, Maria — cele trei fete mai măricele încep să curețe pește dintr-o papornită. Stăm pe paturi. O sobă mare înghite flăcări de stuf, respirînd căldură. O lampă cu flamă nemișcată ne proiectează umbre impresionante pe pereți. Nastasia, fetiță de patru ani, doarme într-un colț. Sau se face că doarme.

Ceaunul de pe sobă începe să cînte. Cîntecul primului borș pescăresc.

(Va urma)

JIRKA LĂUDĂROSUL

Povestire scrisă pentru „Scînteia pionierului"

Camera clubului răsuna de strigătele copiilor. Foile de hîrtie ale gazetei de perete începuseră să zboare în această hărmălaie. Iar caricatura lui Jirka — care îl arăta pe el cu cămașa descheiată, bătîndu-se cu pumnul în piept — se dezlipi pînă la urmă și căzu la pămînt. Nimeni nu observă acest lucru, atît erau de ocupați și entuziasmați de ceea ce le spunea președinta Eva: despre întrecerea micilor tehnicieni și miciuriniști.

Abia a terminat Eva ce avea de spus, că Jirka s-a și înscris la cuvînt. Niciodată nu uita să se înscrie, anunțînd totdeauna că are lucruri foarte importante de discutat. De fapt, această îngîmfare i-o înfățișase foarte bine caricatura de la gazeta de perete. Însă cum aceasta dispăruse, nu mai era nici un motiv să nu se înscrie la cuvînt.

— Eu așa cred, tovarăși... Eu cred... bineînțeles,.... și eu însumi (se bătu cu pumnul în piept) voi face totul pentru ca noi să fim cei mai buni. Eu cred... de asemenea, m-aș propune conducător al ambelor întreceri și cred că trebuie să cîștigăm.

Tonda, care dintre toți cunoștea cel mai bine lăudăroșia lui Jirka, se încruntă ca întotdeauna în cazurile asemănătoare, ridică mîna și-și înălță capul tuns ca un arici:

— Eu nu știu cum de tocmai Jirka trebuie să conducă amîndouă întrecerile? Aici sînt alții mai buni decît el și mai conștiincioși... uite... poate Vlasta, care a pus bazele cercului miciurinist la noi și care muncește foarte bine în acest cerc...

— Pe mine mă interesa în special sectorul tehnic — își apără Jirka situația.

În sfîrșit, Eva se hotărî: „De ce nu? Eu cred că, dacă Jirka ține așa de mult la acest lucru, putem să-l lăsăm pe el să se ocupe de întrecerea cercului tehnic. Discutați cu el toți cei care aveți interes pentru tehnică... și Jirka vă va înscrie la întrecere. Iar de miciuriniști se va ocupa Vlasta. Și cu asta s-au despărțit.

Timpul trecea, Jirka uitase cu totul de înscriere. Se apropia ziua întrecerii. De abia atunci își aduse aminte de înscriere. Începu să scrie frumos, dar cînd semnă, penița se împiedică și pe hîrtie rămase o pată mare de cerneală. Era timpul să meargă la școală. Supărat, puse scrisoarea în cartea de citire și plecă grăbit. În timpul orei de limba cehă, transcrise scrisoarea și, pentru că nu știa cui trebuie trimisă, ceru Vlastei proiectul întrecerilor (al său îl pierduse de mult) și completă pe plic: „Sfatul raional, pentru întrecerile tinerilor tehnicieni".

— Hajek, se auzi glasul tovarășului învățător.

Se ridică emoționat din bancă.

— Te-am chemat la lecție, nu? Vino la tablă!

În timp ce Jirka rezolva la tablă probleme de ortografie cehă, Vlasta, care sta în bancă în spatele lui, se uită curioasă la plicul de pe pupitru, întrebîndu-se cui îi scrie Jirka. „Sfatul raional pentru întrecerile..." Vlasta se hotărî repede, luă plicul, îl dezlipi și... încremeni. Înscrierea! Înscrierea despre care Jirka spusese că a trimis-o acum o lună. Vlasta se uită în calendar și fața i se aprinse de o mînie cumplită: „Așteaptă tu"!

Jirka era așa de preocupat de vocalele lungi și scurte, încît, atunci cînd se întoarse de la tablă, nici nu-și mai aminti de scrisoare.

După terminarea orelor, Vlasta ieși în fața clasei și strigă: „Toți pionierii să rămînă aici pentru o scurtă adunare".

— Numai miciuriniștii, nu? spuseră cîțiva dintre cei care erau mai înfometați.

— Nu, toți!

Începuseră să fie curioși. Ce s-a întîmplat oare? Vlasta nu vorbise niciodată atît de răspicat și aspru. Se făcu liniște.

— De ce v-am chemat?! Pionierii din cercul tehnic de astăzi pot înceta pregătirea.

— Cum asta?

Cîțiva băieți, se ridicară revoltați. Vrea să cîștige doar cercul ei, și noi...? Se uitară la Jirka. Acesta, ca fulgerat de un gînd începu să se caute prin buzunare. „Unde oi fi pus scrisoarea?"

— Vreau să vă anunț că Jirka n-a trimis scrisoarea la întrecere. Ieri a fost ultima zi și Jirka de-abia astăzi completează foaia de înscriere. Uitați-o!

Jirka a fost eliberat din funcția de conducător al cercului tehnic. În locul lui a fost ales Tonda.

Iar la gazeta de perete din club a apărut caricatura lui Jirka, de data aceasta de trei ori mai mare și cel puțin de 10 ori mai caraghioasă decît prima, care căzuse sub bănci. Și era susținută de opt pioneze, ca nu cumva să-i mai vină poftă să cadă înainte de vreme.

S. ZDÉNĚK
publicist cehoslovac

Un almanah pentru copii

A apărut în librării zilele acestea „Almanahul celor mici" pe anul 1957 editat de revista „Luminița".

Almanahul cuprinde numeroase basme, povestiri și poezii ale celor mai cunoscuți scriitori din țară și de peste hotare. Veți găsi în almanahul revistei „Luminița" numeroase planșe vesele, jocuri distractive, precum și curiozități din lumea plantelor și a animalelor.

Din cuprins, desprindem: „Aventurile lui Cipollino", „Împărăteasa Perie de Dinți", „Prințul Miorlau", „Pe arici nu-l chem la mine", precum și poveștile în imagini: „Harap Alb", „Dănilă Prepeleac", „Capra cu trei iezi" și „Punguța cu doi bani".

„Almanahul celor mici" pe anul 1957 constituie un dar de preț pe care revista „Luminița" vi-l face vouă, tuturor. Cereți la chioșcurile difuzării presei și în librării almanahul pe anul 1957 al revistei „Luminița".

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București, Piața „Scînteii". Tel. 7.60.10, 7.61.00. Abonamentele se fac la oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din școli.
Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin".